De Sleutelbloem, I.

door J. H. R. v. KOOLWIJK, Wageningen,
met een tekening van Mevr. L. v. Koolwijk.

Na alle narigheid van vorst en sneeuw, hagel, ijzel, wind en wat dies meer zij, staat het voorjaar weer voor de deur. We zullen ze weer zien, de anemonen, dotterbloemen, speenkruid, sleutelbloemen, om er maar enkele te noemen.

Enige eeuwen geleden kende men deze planten ook, en ze werden veel gezocht. Echter om heel andere redenen dan nu. Iedere plant had haar geschiedenis, was nuttig als geneeskruid, duivelverdrijver, rookkruid, beschermde huis en hof, of de plant was een duivelskruid, dat door „de Boze" gebruikt werd om de mens nadeel te berokkenen.

Zo is er een tijd geweest, dat de bloemen nog geen naam hadden en het was vaak moeilijk om te weten te komen hoe een bepaalde bloem genoemd zou moeten worden. Van de sleutelbloemen wordt b.v. het volgende verteld.

Heel lang geleden leefde een vrouw, die haar zoon boven alles lief had. Op een dag werd zij ziek en kort daarna stierf ze. De jongen had daar zo'n verdriet van, dat hij niets liever zou willen dan ook maar zo vlug mogelijk sterven. Hij was echter te jong en kon niet sterven, hoe hij het ook wenste. Ten einde raad trok hij weg uit het dorp waar hij woonde en trok zich terug in een groot bos, waar hij zich voedde met de vruchten die hij vond en datgene wat hij van voorbijtrekkende reizigers kreeg. Als dank daarvoor wees hij ze de weg.

Eens op een avond kwam hij aan een beek, waar een oud moedertje stond te klagen en te schreien.

„Waarom schreit ge toch zo, moedertje?" vroeg de jongen.

„Ach", zei de vrouw, „ik moet over de beek en als ik water aanraak wordt ik doodziek. Kun je mij niet over de beek dragen, mijn jongen?"

„Hoe zou ik dat kunnen?... Ik ben toch immers veel te klein en gij veel te groot!"

„Om goed te doen, is niemand te klein!... God is in staat de zwakste krachten sterk te maken, daar waar een plicht vervuld moet worden."

„Ja", zei de knaap, „als dat zo is, wil ik het wel proberen. Klim maar op mijn rug, dan zal ik zien U naar de overkant te brengen."

De vrouw klom op de rug van de jongen, die daarop de beek instapte. Het was dwaas, maar hij waadde door de beek alsof hij geen last droeg. Hij was dan ook niet weinig verbaasd, toen hij aan de overkant gekomen en zijn lichte last neerzettend 'n wonderschone vrouw voor zich zag. Haar kleren schitterden als de zon en ze was zo mooi, als hij nog nooit een vrouw gezien had.

„Iedere arbeid is haar loon waard!" zei de vrouw, „wat verlang je, mijn zoon?"

„Ach schone hemelvrouw, ik heb geen recht op beloning, maar één grote wens heb ik toch."

„Spreek, mijn jongen."

„De Heer heeft mijn lieve moeder bij zich in de hemel genomen en nu heeft het leven op aarde geen waarde meer voor me. Breng me bij haar en ik zal niets meer te wensen hebben."

„Ja, mijn lieve jongen, hoe kan ik je nu in de hemel brengen? Je bent toch immers niet gestorven!"

„Och, gij kent zeker een andere weg dan die, welke door het graf leidt" sprak de jongen.

Toen gaf de vrouw een teken en op hetzelfde ogenblik stond er een wagen voor haar van pauwenveren met twee nachtegalen ervoor gespannen.

„Ga met mij in de wagen zitten, dan zal ik je voor enige ogenblikken in de hemel brengen. Maar denk er goed aan, voor enige ogenblikken. Blijf je er langer, dan zul je eeuwig ongelukkig zijn, want dan behoor je noch aan de hemel, noch aan de aarde toe."

De jongen beloofde haar met enige ogenblikken tevreden te zijn en hij stapte in de wagen. In pijlsnelle vaart ging het de sterren tegemoet die al maar groter en groter werden. Na enige ogenblikken kwamen ze aan een kasteel, dat schitterde en fonkelde als diamant. Het strekte zich over een oneindige breedte uit en was onmetelijk hoog. De poort, die toegang gaf, was gesloten. Een bouquet bloemen, die de jongen op het graf van zijn moeder gelegd had, lag voor de poort en hieruit trok de schone vrouw een gele bloem waar ze de deur van de hemel mee opende.

„Ga naar binnen", zei ze, „maar kom onmiddellijk terug als ik je roep".

De jongen ging naar binnen en snelde vooruit, zonder eigenlijk goed te weten waar hij naartoe ging. Maar zie, uit een grote groep wondermooie gestalten ijlde zijn moeder naar hem toe. Ze was bijna zo mooi als zijn begeleidster. Ze kuste hem en sloot hem in haar armen. Direct wilde zij hem de schatten van de hemel laten zien, doch op dat moment riep een stem: „Terug!"

Nog eenmaal kuste de knaap zijn moeder en snelde daarna terug naar de hemeldeur, maar de schone vrouw was er niet meer. Onvoorzichtig stapte hij over de drempel en hij zou zeker in de eindeloze diepte gevallen zijn, als niet een vriendelijk wolkje hem opgevangen had, dat hem zacht naar de aarde terug bracht. Daar werd hij zacht neergezet op een wei, die vol stond met de gele bloemen, die de schone vrouw gebruikt had.

Vol vreugde ging hij terug naar zijn dorp, waar men verwonderd was hem weer te zien. Iedereen vertelde hij zijn wonderbare geschiedenis en sindsdien noemt men de gele bloemen sleutelbloemen.

(Wordt vervolgd).